

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1896-1898. L
84:1 - 21**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste!

Det är måndag kväll, och jag har dröjt att skriva, så nu får jag visst alarig
bref igen - Mest har det ju varit arbete, som hindrat mig, i går tänkte jag så
mycket och såpass bra så jag kunde ej gå ifrån, men idag kommo de och
tog mig med på en förfärligt lång tur inåt landet - Jag är för resten ganska
dubblig att gå ut, det är väl renan, som gjort godt, fast då var jag ofta
bra trött.

Det har varit ett par Tidsningsartiklar af Steffens i Sydsvenskan, som intressat
rat mig. Den ena om Bruges, ej mycket just, men som taget ur vårt
hjärta eller från vår tunga. Och det som slår honom mest är att Bruges
är i stånd att både restaurera hvad det har och bojega nytt i den
gamla geusen - Ingenting i världen har ^{det} så mycket hädat honom
att han träffat denna förmåga hos moderna människor - Det
måtte vara i den bibehållna medeltidsandan i själva staden som
han åter frambringa samma sköna ting. Han talade om gammalt skulptur,
det hade han visst sett -

Sedan har det varit en mycket lustig artikel, där han jämför
en fransk ^{landsstäta} ~~stäta~~ ofta på en hundra tusen människor och en svensk,
Göteborg eller Malmö, tror jag, här utgår från. I den förra har
han ganska fina hus Katedral, mörka slingrande gator, ja den
räknar den nog, men istället lif. Allt går upp i att äta de gamla
mismena och att äta god mat. På hotellet är ej snyggt och ej bekvämt,
men en middag! Och värden lagar maten som en Konstnär och
ruinerar sig på den t. o. m. ty allt är mycket billigt, men
maten är husets ära. För resten en utsäglig tråkighet. Sedan talar
han visst om hur fula och tjusa och simpessanta våra städer se
ut, men han berättar människorna - bildning, intressen språk-
kunskap, resor öfver halva Europa allt göra dem förtjusande.
Han prisar vår ungdom, som är fri och glad och får lefva lifligt
medan den franska! Gud ja, man blef riktigt lycklig
att vi ha det så bra! - Emellertid tycker jag det skulle vara
roligt för Betty och andra, som han besökt, att han fått ett så
gott intryck med sig från vårt land -

Jag går käpste jag, som jag sade. Jag tror att jag kan säga att
jag har en plan nu och att jag vet hvad det skall stå i kvarts kapitel

det är ganska akönt. I dag kunde jag skriva på förmiddagen, så där af sig själv, men nu efter promenaden, är det borta igen. Det är som om det ej fälte, att något får lägga sig emellan. Emellertid går det nog nu, men ansträngning vill det till. Så mycket är det, att jag alltid ser för mig eller rättare öfver mig den ljusa himlen, som hvälfver sig öfver Etna. Jag har riktigt flyttat dit ned. Man skulle kunna det i min hjärna om man fotograferade.

Det var en glädje med jungfrun. Jag fick ju äfven en del inspiration, sedan jag fick höra, att hon var Rammus. Det måste vara en glädje för dig att få lite hem, liksom för mig att veta, att jag kan få Rammus alltföre andra veckan i Oktober, ty jag Rammus nog g'dä, det kan jag aldrig tänka mig. Jag tänker manna Rammus hit just vid det laget och så kan du begripa att jag inga hela klädningar har. Men det är så härligt att veta, att det står öppet för mig.

Har du gifvit abot på mänskenet. Vet du, att det är riktigt bra inspirerande. Du skulle väl bara resa bort öfver land och haf i tankarna, om du släppte dem fria i mänsken, men försök en gång att nitte i ett namn utan annat ljus än mänsken och riktigt leta efter ingifvelser.

Om Kvällarna gå en mängd ofrefliga människor nere i kyrkplanteringgen under mig. Det är pigor och Kartar och de spricka tior, som om de näro och kittlede kaxandna och så skratta de rätt och hemskt. Det är hoarenda Kväll mellan nio och elfva. De äro väl g'sämsre än andra, men det är förfärligt med folk, sång Ramma skratta. Man tror allt annat om dem. För resten är det förfärligt mycket råhet i ett sådant här tarfligare samhälle, som man får reda på, här är så gräsdigt mycket sergautfamiljer och skaukare och akreddare och de kallas g'nere af en fin öfverklass utan de nisa sig. De äro förfärliga.

Emellertid om jag ej hade den därnere, som Jäte, så vore en sådan här Kväll härförande. Jag ligger och drömmar om dig och om Sicilien. Jag tror jag tar dig igen som hjältinna, men jag tror det är omöjligt att ta honom som hjälte för själva ännets och handlingens skull. Och du gillar väl ej någon annan.

Stäckare dig, som alltid skall vänta. Jag är allt kedser när du plågas.

Din Selma